

Fekete Vince

HALÁLRI TMUSGYAKORLATOK

(TENGER GYÜMÖLCSEI)

Sétálnak a híres tengerparti
városkában, egy parti teraszon
elfogyasztott tengergyümölcssei
vacsora
után a lassan ereszkedő estefelében, a
valamikori
Monarchia második legnagyobb
üdülőhelyén;

mediterrán növényzet, babér, leander,
pálmák
az apátság nevéből származó településen;
népszerű,

klimatikus gyógyhely, hosszú parti sétány, víz,
hullámzás, csend,
és a
város jelképe
a sirályos lánnyal. Megállnak, nézik
a vizet, a hegyet,

a szobrot, a nyaraló, sétáló
embereket. Arra gondol, hogy
az anyja nyelve, aki nem látta soha még a
tengert, lassan, fokozatosan
megszűnik; kölcsönnyelve lesz, teljes
idegenség
a szájban, mintha egy nagyon ritka ászkarákféle,

proterandrikus hermafrodita, nyelvevő tetű
telepedett volna meg valahol

a nyelve tövénél,
amely – kezdetben még hím parazitaként –
társaival
együtt valahogy beúszott

a fejébe, három pár lábával a nyelv
tövéhez rögzítette magát, és elkezdte szívni
a vérét;

és addig szívja, rohasztja, eszi a nyelvét,
amíg az
teljesen el nem sorvad, funkcióját nem
veszti,
és át nem veheti annak
a szerepét.

Arra gondol, hogy lassan ő is ezt az új
nyelvét, a *nyelvet* használja
nyelvként; hogy a parazita táplálkozik
a vérből, és

nemcsak elrohasztja, feléli, hanem
nyelve helyére telepedve ott alszik,
eszik, pázrik, szaporodik

a szájában, és ha
valahogy túl is élné Őt,
az nem azt
jelentené, hogy meg is
menekülhet tőle, mert

valamelyik várakozó társa rögtön
odatelepszik annak a helyére.

Ez jár a fejében újra
meg újra. Hogy ez a parazita
át tudja venni egy szerv funkcióját,
hogy feléli, megeszi az Ő nyelvét is –

S hogy hetvenhét éves. Nem látta soha még
a tengert. Az áttetsző, tiszta tengert. A sirályos
lány. A *Lungomare*. És a tenger
gyümölcsei vacsora.

(CYMOTHOA EXIGUA)

Ritka ászkarákféle,
proterandrikus hermafrodita, nyelvevő tetű,
amely
– kezdetben még hím parazitaként –
társaival
együtt a kopoltyún keresztül beúszik a hal

fejébe, ahol az ivarszerve
visszafejlődik,
és nősténnyé alakul, majd három pár
lábával a nyelv
tövéhez rögzíti magát, és elkezdi szívni
a vért;

addig szívja, rohasztja, eszi a
nyelvet, amíg az
teljesen el nem sorvad, funkcióját
nem veszti,
és így át nem veheti annak a szerepét.

Ha a nyelv már elhalt, a „gazdahal” ezt
az új
nyelvét, vagyis a *nőstényt* használja
nyelvként;
ilyenformán működtetheti *új* szervét, a
parazita
pedig továbbra is táplálkozhat a véreből. De

nemcsak elrohasztja, feléli a nyelvet
a *nyelvévő*,
hanem annak helyére telepedve ott
alszik, eszik,
és – más szájfertőző ászkarákból
kiindulva
sejthető – néha talán még ott is párzik,
szaporodik

a szájban, pláne,
hogy a nőtény *nyelvatvétele* után
– *ugrásra készen* – a kopoltyúkamrában
várakoznak
továbbra is a társai, a hím paraziták,
amelyek addig
egyébként úgyszintén *a gazda*
vérét szívták...

Számos példa van arra is, hogy a gazda-
test túléli
a parazitát, vagyis tovább él a nyelve
helyére
illeszkedett ászkaráknál. Azonban ez nem
azt
jelenti, hogy meg is menekül, mert amikor a

nyelv helyén ülő nőtény elpusztul, egy másik
hím változtatja meg nemét és telepszik rögtön

annak a helyére. Ez az
egyetlen ismert
parazita,
amely képes átvenni egy szerv funkcióját azáltal,
hogy megeszi az áldozatai nyelvét – – –

(KÍSÉRLETI CSEND)

Szavakat próbál kimondani, olyanokat,
hogy élet, élek, vagyok, nagyon mélyről
érkeznek, talán a gyomorból, vagy a
mellkasból, igen, talán a mellkasból,
de semmiképp sem a szívből. Vagyok,
élek, élet, formálja, próbálgatja. És
most minden egyes szó hangsúlytalan,
az élet is hangsúlytalan, a vagyok is,
és az élek, az is, teljesen hangsúlytalan.

Azzal kísérletezik, hogy szavakat formál,
ami teljesen lehetetlennek tűnik, pedig a
szája már mozdul, mintha tátogna, mintha
gyakorolna, a hang még nem hallatszik,
az ajkak üresen, hang nélkül képeznek
valamit, mint amikor bemelegít a beszélni
kívánó a szája körüli izmaival, és mint
akinek rettenetes erőfeszítés, fájdalom,
igen, éles, hasító fájdalom a megszólalás,
a történet is, amit el szeretne mesélni, mert
az eredmény, amit megformál a száj, az
homályos és megragadhatatlan ebben a
kísérleti csendben, ürességben, amit nem
foglalnak el a megképzett szavak, így
minden egyes szó, amely elhagyja a száját,
mintha egy-egy ólomsúly volna, ami
véresen szakad ki belőle, mintha egy
kőszobor akarna megszólalni, pont olyan...

(LIVING WORDS)

Halló, te vagy, amit fel kell adni,
amit te tudod, te *es*, más *es* az övét,

arra gondoltam, hogy nem azért van-e,
hogy megy az ízék után, hogy arról
tudjon hogyhívjákolni a miféle,

állj meg, mert te se tudod, és én sem,
nem is ismerem, a, a... mit is,
a mifélét, a hogyishívjákot, na,

de te tudod, mondjad, na, azt a,
azt az ízét, azt a mifélét, nehogy

úgy legyen akkor, mert akkor az,
a tiéddele is, vagy inkább máskor,

mert hogy azt mondták, itt ne,
ebben a, ebben az ízében, ma,

nem, a tegnap, hogy akkor majd
lesz, tényleg, s te is megtudod majd,

amikor itt, vagy ott, akkor, minden,
ami, itt van, ha hozod, akkor majd,
de meglátjuk, ha lesz úgy...

2.

Sűrű, mozdulatlan, fekete víz a lélek
felületén. Mondatai hozzáférhetetlenné
válnak, már nem tud kapcsolatba lépni
velük. A hangzó, a kimondott szavak,
mint a jég, elolvadnak, mintha nem is
beszélne, csak zörej, zümmögés,
érthetetlen, összefüggéstelen mormogás
jönne a szájából.

Nincsenek hosszú és mély és magas
hangok, csak idegen anyag, és
feneketlen, tölcsérszerű semmi,
ami már soha ki nem tölthető